

Sygn. akt IV K 84/14

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 03 czerwca 2014 r.

Sąd Rejonowy dla m.st. Warszawy w Warszawie IV Wydział Karny

w składzie:

Przewodniczący SSR Urszula Andrejuk - Kielak

Protokolant: Agnieszka Kot

bez udziału Prokuratora zawiadomionego wokandą

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 03 czerwca 2014 r.

sprawy:

P. M. (1), syna R. i J. z domu B. urodzonego w dniu (...) w W.

oskarżonego o to że:

w dniu 26 grudnia 2013 r. w W. na ul. (...), umyślnie naruszył zasady bezpieczeństwa w ruchu lądowym określone w art. 45 ust. 1 Prawa o Ruchu Drogowym w ten sposób, że prowadził samochód marki F. (...) o nr rej. (...) w ruchu lądowym będąc w stanie nietrzeźwości: I badanie 0,57 mg/l, II badanie 0,55 mg/l, III badanie 0,57 mg/l alkoholu w wydychanym powietrzu,

tj. o czyn z art. 178a § 1 k.k.

orzeka

I. na podstawie art. 66 § 1 k.k. postępowanie karne wobec oskarżonego **P. M. (1)** warunkowo umarza;

II. na podstawie art. 67 § 1 k.k. ustala oskarżonemu okres próby na 2 (dwa) lata;

III. na podstawie art. 67 § 3 k.k. orzeka wobec oskarżonego **P. M. (1)** świadczenie pieniężne w wysokości 1000 (tysiąca) złotych na rzecz Funduszu Pomocy Pokrzywdzonym oraz Pomocy Postpenitencjarnej;

IV. na podstawie art. 67 § 3 k.k. orzeka wobec oskarżonego **P. M. (1)** zakaz prowadzenia pojazdów mechanicznych kategorii B na okres 2 (dwóch) lat;

V. na podstawie art. 63 § 2 k.k. zalicza na poczet orzeczonego zakazu prowadzenia pojazdów kategorii B okres zatrzymania prawa jazdy w sprawie od dnia 26 grudnia 2013 r. do dnia 03 czerwca 2014 r.;

VI. zasądza od oskarżonego **P. M. (1)** na rzecz Skarbu Państwa kwotę 80 (osiemdziesięciu) złotych tytułem opłaty i kwotę 90 (dziewięćdziesięciu) złotych tytułem pozostałych kosztów sądowych.

Sygn. akt IV K 84/14

UZASADNIENIE

W oparciu o materiał dowodowy zgromadzony w sprawie i ujawniony w toku rozprawy głównej, sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 25 grudnia 2013 r. P. M. (1) udał się do swojej rodziny na święta. Od godzin popołudniowych do wieczornych spożywał alkohol – wódkę, której wypił około 0,5 litra. Wyszedł od rodziny wieczorem, ruszył w stronę domu. W dniu 26 grudnia 2013 r. obudził się rano w swoim samochodzie marki F. (...) o numerze rejestracyjnym (...). Mężczyzna czuł się bardzo źle, jednak nie czuł się pijany, wyszedł z samochodu m.in. po to by załatwić swe potrzeby fizjologiczne i wrócił do auta. P. M. (1) postanowił przeparkować swój samochód, tak aby był on widoczny z okien mieszkania swojej rodziny. Wsiadł do samochodu i wyjechał na ul. (...), gdzie chciał zawrócić. Następnie został zatrzymany przez pełniących służbę funkcjonariuszy P. M. (2) oraz M. S.. Po przewiezieniu P. M. (1) do Komendy (...) został on poddany badaniu na zawartość alkoholu w wydychanym powietrzu. O godzinie 10.20 badanie wykazało 0,57 mg/l alkoholu w wydychanym powietrzu, o godzinie 10.21 0,55 mg/l, zaś o godzinie 10.52 0,57 mg/l.

dowód: wyjaśnienia oskarżonego P. M. (1) (k. 28-29, 107), zeznania świadka P. M. (3) (k.16v-17, 108-109), protokół użycia alkometru wraz ze świadectwem wzorcowania (k. 4-5), protokół przeszukania osoby (k. 6-7), protokół zatrzymania rzeczy (k. 9-10).

P. M. (1) nie był dotychczas karany, nie toczyło się wobec niego także żadne postępowanie karne (k. 102). Oskarżony ma wykształcenie średnie, a z zawodu jest technikiem organizacji reklamy. Przy tym pracuje jako doręczyciel przesyłek, osiągając stały miesięczny dochód w kwocie 2700 złotych. Jest bezdzietnym kawalerem, nie ma nikogo na utrzymaniu. Oskarżony posiada majątek, na który składa się samochód, jest także współwłaścicielem dwóch mieszkań, które otrzymał w spadku po swoim ojcu (k. 27v, 106). P. M. (1) przebywa pod adresem W., ul. (...), a na jego zachowanie w miejscu zamieszkania skargi do dzielnicowego nie wpływały. Oskarżony też nie leczy się odwykowo lub psychiatrycznie (k. 37). Poprzedni pracodawca oskarżonego pozytywnie zaopiniował ww. jako pracownika, nie miał żadnych zastrzeżeń co do jego postawy i przebiegu pracy (k. 77).

W toku postępowania przygotowawczego oskarżony P. M. (1) przyznał się do popełnienia zarzucanego mu czynu. Ponadto w sposób dokładny opisał okoliczności i sposób popełnienia przedmiotowego przestępstwa. Oskarżony wskazał, że alkohol spożywał dzień wcześniej, tj. w dniu 25 grudnia 2013 r., gdy był u rodziny. Wypił około 0,5 litra wódki. Po tym wyszedł z domu, natomiast obudził się w samochodzie i źle się czuł. P. M. (1) dodał, że kilka dni przed zdarzeniem brał leki, wcześniej przebywał w szpitalu. Ponadto wyjaśnił, że przejechał samochodem około metra, a gdy ruszył pojazd stoczył się z krawężnika. Oskarżony zaznaczył, że nie posiada ubezpieczenia i dlatego też chciał przestawić pojazd bliżej okna,

z którego miałyby na niego widok. Przyznał, że niemal natychmiast, gdy ruszył został zatrzymany przez P.. W swojej ocenie oskarżony wskazał, że nie stworzył żadnego zagrożenia dla innych użytkowników drogi, gdyż był to dzień świąteczny i innych osób,

i pojazdów praktycznie nie było. Przy tym żałował popełnienia przedmiotowego czynu, przyznał, że był to jego pierwszy raz w życiu.

Na rozprawie przed sądem P. M. (1) również przyznał się do popełnienia czynu, złożył wyjaśnienia, które są zbieżne i spójne z tymi złożonymi uprzednio w toku postępowania przygotowawczego oraz udzielił odpowiedzi na zadawane mu pytania.

Zaznaczyć należy, że okoliczności popełnienia przez P. M. (1) występku określonego w art. 178a § 1 k.k. są bezsporne, zatem sąd uznał złożone przez niego wyjaśnienia za wiarygodne. Przyznanie się oskarżonego do winy w ocenie sądu należy uznać za szczere. Wyjaśnienia P. M. (1) ponadto pozytywnie korespondują z pozostałym materiałem dowodowym zgromadzonym w sprawie, a w szczególności z zeznaniami świadka P. M. (3) oraz protokołem użycia alkometru wraz ze świadectwem wzorcowania, którym to sąd nie odmówił wiarygodności z przyczyn wskazanych w dalszej części uzasadnienia, dlatego też stały się one podstawą do dokonania ustaleń faktycznych w sprawie.

W toku postępowania przygotowawczego oraz na rozprawie przed sądem w charakterze świadka został przesłuchany P. M. (3) – funkcjonariusz P., który w dniu 26 grudnia 2013 r. zatrzymał oskarżonego i był obecny przy jego badaniu na zawartość alkoholu

w wydychanym powietrzu. Świadek w sposób szczegółowy opisał okoliczności i przebieg przedmiotowego zdarzenia - popełnienia przez P. M. (1) czynu z art. 178 a § 1 k.k.

W ocenie sądu zeznania tego świadka należało obdarzyć walorem wiarygodności, albowiem są one spójne, konsekwentne i pozytywnie korespondują z pozostałym materiałem dowodowym zgromadzonym w sprawie, a w szczególności z wyjaśnieniami oskarżonego, które to sąd uznał za wiarygodne z przyczyn wskazanych powyżej oraz z protokołem użycia alkometru wraz ze świadectwem wzorcowania (k. 4-5). Przy tym świadek zeznawał obiektywnie i rzeczowo, a dodatkowo należy wskazać, że jako osoba obca dla oskarżonego nie miał powodów, aby bezpodstawnie oskarżać P. M. (1) i nie jest on zainteresowany konkretnym rozstrzygnięciem w sprawie. W związku z powyższym sąd uznał jego zeznania za w pełni wiarygodne i na ich również podstawie poczynił ustalenia faktyczne.

Ponadto sąd nie odmówił wiarygodności dowodom w postaci notatki urzędowej (k.1-3), protokołu użycia alkometru wraz ze świadectwem wzorcowania (k. 4-5), protokołu przeszukania osoby (k. 6-7), protokołu zatrzymania rzeczy (k. 9-10), wywiadu (k. 37), gdyż zostały one sporządzone przez powołane do tego podmioty w przewidzianej przez prawo formie i korzystają z domniemania autentyczności oraz prawdziwości zawartych w nich oświadczeń. Sąd nie znalazł podstaw, aby poddać w wątpliwość ich wiarygodność, dokumenty nie były kwestionowane ani co do ich autentyczności, ani co do zgodności z rzeczywistym stanem rzeczy.

Analiza zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego doprowadziła sąd do konstatacji, że oskarżony P. M. (1) swoim zachowaniem w dniu 26 grudnia 2013 r. w W. wypełnił znamiona czynu określonego w art. 178a § 1 k.k.

Przechodząc do oceny prawnej czynu zarzucanego oskarżonemu wskazać należy, iż przepis art. 178a § 1 k.k. penalizuje prowadzenie pojazdu mechanicznego w ruchu lądowym, wodnym lub powietrznym przez osobę znajdującą się w stanie nietrzeźwości lub pod wpływem środka odurzającego. Stan nietrzeźwości został zdefiniowany przez ustawodawcę w art. 115 § 16 k.k., zgodnie z którym zachodzi on wówczas, gdy zawartość alkoholu we krwi przekracza 0,5 promila albo prowadzi do stężenia przekraczającego tę wartość, a także wtedy, gdy zawartość alkoholu w 1 dm³ wydychanego powietrza przekracza 0,25 mg albo prowadzi do stężenia przekraczającego tę wartość. Na marginesie należy wskazać, że w art. 45 ust. 1 pkt 1 in fine ustawy z dnia 20 czerwca 1997 r. Prawo o ruchu drogowym sformułowany został przez ustawodawcę zakaz kierowania pojazdem, prowadzenia kolumny pieszych, jazdy wierzchem lub pędzenia zwierząt osobie w stanie nietrzeźwości, w stanie po użyciu alkoholu lub środka działającego podobnie do alkoholu.

Oskarżony w dniu 26 grudnia 2013 r. w W. na ul. (...), będącej drogą publiczną, umyślnie naruszył zasady bezpieczeństwa w ruchu lądowym określone w art. 45 ust. 1 ustawy z dnia 20 czerwca 1997 r. Prawo o ruchu drogowym w ten sposób, że prowadził samochód marki F. (...) o numerze rejestracyjnym (...) w ruchu lądowym będąc w stanie nietrzeźwości, gdyż pierwsze badanie wykazało u oskarżonego 0,57 mg/l alkoholu w wydychanym powietrzu, drugie natomiast badanie 0,55 mg/l, zaś trzecie badanie 0,57 mg/l. Oskarżony jako osoba dorosła miał świadomość, że nie może on prowadzić samochodu znajdując się pod wpływem alkoholu, jak również, że alkohol spożywany przez niego poprzedniego wieczora może w dalszym ciągu pozostawać w jego organizmie. Ponadto zauważyć należy, że w przedmiotowej sytuacji nie zachodzi żadna okoliczność wyłączająca bezprawność bądź winę oskarżonego, jak również wyłączająca odpowiedzialność karną oskarżonego.

Sąd uznał, że fakt i okoliczności popełnienia czynu nie budzą wątpliwości i, kierując się dyrektywami z art. 66 § 1 i 2 k.k., stosownie do brzmienia art. 414 § 1 k.p.k., warunkowo umorzył postępowanie karne przeciwko oskarżonemu. P. M. (1) w świetle ustaleń dokonanych przez sąd niewątpliwie dopuścił się zarzucanego mu w akcie oskarżenia przestępstwa. Na powyższe wskazują zarówno wyjaśnienia oskarżonego, zeznania świadka P. M. (3), jak i pozostałe dowody, a w szczególności protokół użycia alkometru wraz ze świadectwem wzorcowania (k. 4-5), na podstawie których sąd ustalił stan faktyczny w sprawie, co zostało omówione wyżej. Ponadto czyn przypisany oskarżonemu wypełniający znamiona

z art. 178a § 1 k.k. zagrożony jest alternatywną sankcją karną, tj. możliwe jest orzeczenie za ww. czyn kary grzywny, ograniczenia wolności oraz pozbawienia wolności do 2 lat, a zatem zagrożenie ustawowe mieści się w ramach wyznaczonych przez treść art. 66 § 2 k.k.

W ocenie sądu wina i stopień społecznej szkodliwości czynu zarzucanego oskarżonemu nie są znaczne. Na powyższe wskazują okoliczności popełnienia przez oskarżonego czynu, fakt, że spożywał on alkohol dzień wcześniej, a nie bezpośrednio przed zdarzeniem. Ponadto kierował on pojazdem w dzień świąteczny – 26 grudnia 2013 r., w godzinach porannych, kiedy to nie było natężenia ruchu drogowego, a praktycznie był on znikomy. P. M. (1) znajdował się sam w pojeździe, nie przewoził żadnej innej osoby, a przy tym chciał on jedynie przeparkować samochód na inne miejsce. Powyższe wskazuje, że zagrożenie, które stworzył swoim zachowaniem nie było duże, a dobro prawne – bezpieczeństwo w komunikacji - nie zostało naruszone w sposób drastyczny. W ocenie sądu również zawartość alkoholu

w wydechym powietrzu nie przekroczyła rażąco dopuszczalnej normy. Sąd w oparciu o powyższe uznał, że stopień społecznej szkodliwości popełnionego przez oskarżonego czynu nie jest znikomy, ale nie jest też znaczny.

Ponadto sąd wziął pod uwagę fakt, że oskarżony nie był dotąd karany, nie toczyło się wobec niego także żadne postępowanie karne. P. M. (1) pracuje, prowadzi ustabilizowany tryb życia, a przestępstwo, którego popełnienia się dopuścił można określić mianem incydentalnego. Oskarżony nie działał z pobudek zasługujących na potępienie, a jego zachowanie można ocenić jako nieodpowiedzialny eksces. Przy tym wyraził on żal i skruchę, jak również wskazał, że zdarzenie takie miało pierwszy raz miejsce w jego życiu.

Biorąc powyższe pod uwagę sąd uznał, że można przyjąć w stosunku do oskarżonego pozytywną prognozę, iż w przyszłości będzie przestrzegał porządku prawnego mimo warunkowego umorzenia postępowania, a sam fakt przeprowadzenia postępowania wpłynie na niego wychowawczo i zapobiegawczo, a więc zostaną w stosunku do niego osiągnięte cele postępowania karnego i oskarżony nie popełni w przyszłości przestępstwa. Sąd doszedł do przekonania, że oskarżony zasługuje na szansę prowadzenia życia zgodnego z zasadami porządku prawnego i po wnikliwym rozważeniu całości okoliczności przedmiotowej sprawy oraz dyrektyw określonych w art. 66 § 1 k.k. uznał, iż zastosowanie środka probacyjnego

w niniejszej sprawie jest zasadne i wystarczające, przy czym ukaranie oskarżonego byłoby społecznie nieuzasadnione.

Oczywiście sąd miał na uwadze, że obecnie przestępstwo określone w art. 178a § 1 k.k. należy do jednych z popełnianych najczęściej, natomiast żądana polityka karania sprawców tych czynów wskazuje by orzekano wobec osób kierujących pojazdy mechaniczne w stanie nietrzeźwości kary surowe. Jednakże w ocenie sądu nagminność popełnianych przestępstw z art. 178 a § 1 k.k., nie może skutkować automatyzmem w karaniu sprawców tych czynów. Sąd zgodnie z zasadą indywidualizacji wymiaru środków probacyjnych, a określoną w art. 56 k.k. w zw. z art. 55 k.k., rozważył wszystkie okoliczności przedmiotowej sprawy i uznał, że zastosowanie wobec P. M. (1) środka probacyjnego w postaci warunkowego umorzenia postępowania karnego jest zasadne.

Celem zapewnienia kontroli postępowania oskarżonego P. M. (1) w przyszłości sąd ustalił dwuletni okres próby, który ocenił jako wystarczający dla zweryfikowania, czy cele postępowania karnego wobec oskarżonego pomimo zastosowania środka probacyjnego rzeczywiście zostaną osiągnięte i czy będzie on przestrzegał porządku prawnego.

Ponadto orzeczone wobec P. M. (1) świadczenie pieniężne w kwocie 1000 złotych na rzecz Funduszu Pomocy Pokrzywdzonym i Pomocy Postpenitencjarnej będzie oddziaływało na niego wychowawczo i zapobiegawczo. Świadczenie to stanowi realną dolegliwość dla oskarżonego, a uświadomić ma mu nieopłacalność naruszania porządku prawnego. Uwzględniając sytuację materialną oskarżonego sąd przyjął, że jego wysokość nie będzie stanowiła dla P. M. (1) nadmiernej dolegliwości, tym bardziej, że pracuje on, osiąga stały dochód, zaś ustalona kwota nie przekracza wysokości jego miesięcznych zarobków, zatem z pewnością jest w stanie sprostać takiemu obciążeniu.

Sąd orzekł wobec oskarżonego na podstawie art. 67 § 3 k.k. zakaz prowadzenia pojazdów mechanicznych kategorii B na okres 2 (dwóch) lat. W przypadku przestępstw przeciwko bezpieczeństwu w komunikacji popełnionych w stanie nietrzeźwości zasadą jest orzekanie tegoż zakazu. Sąd ustalił jego maksymalny wymiar zgodnie z dyspozycją art.

67 § 3 k.k., co podyktowane jest koniecznością uświadomienia oskarżonemu jak odpowiedzialną postawą powinny odznaczać się osoby posiadające uprawnienia do kierowania pojazdami mechanicznymi. Ponadto orzeczenie zakazu pojazdów mechanicznych na okres powyżej jednego roku wiąże się dla P. M. (1) z koniecznością ponownego uzyskania przez ww. uprawnień do prowadzenia pojazdów mechanicznych kategorii B, a to z kolei jest dodatkową i wtórną dolegliwością, którą oskarżony powinien ponieść za popełniony przez siebie czyn.

Mając na względzie dyrektywę z art. 63 § 2 k.k. sąd na poczet orzeczonego wobec oskarżonego zakazu prowadzenia pojazdów kat. B zaliczył okres rzeczywistego zatrzymania prawa jazdy w sprawie od dnia 26 grudnia 2013 r. do dnia 03 czerwca 2014 r.

O kosztach sądowych orzeczono na podstawie art. 629 k.p.k. w zw. z art. 627 k.p.k., art. 7 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 r. o opłatach w sprawach karnych.